

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ชีวิตต้องมีการเปลี่ยนแปลง (จากSeniorสู่Junior อีกครั้ง)

นางวาสิฏฐี ปิตฝ่าย

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกเวชศาสตร์ฟื้นฟู งานการพยาบาลออร์โธปิดิกส์และเวชศาสตร์ฟื้นฟู ฝ่ายการพยาบาลโรงพยาบาลรามาธิบดี

บางครั้งสิ่งที่คิดว่าชอบและดีแล้ว เราก็ไม่อาจจะอยู่กับมันได้ตลอดไป

ฉันเป็นพยาบาลวิชาชีพ ที่รักและเลือกที่จะทำงานในหอผู้ป่วยในมากกว่าการทำงานที่ต้องพบกับผู้ป่วยจำนวนมากในหน่วยตรวจผู้ป่วยนอก ชีวิตฉันเริ่มต้นจากการทำงานในหอผู้ป่วยในเพราะเป็นสิ่งที่ฉันรักและชอบที่จะให้การพยาบาลผู้ป่วยด้วยการทำหัตถการด้านการพยาบาลต่างๆ เป็นสถานที่ที่ฉันจะได้ค้นคว้าความรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพยาบาลต่างๆ ที่นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียนได้อย่างกว้างขวางไม่มีที่สิ้นสุด ได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ป่วยกับญาติ ได้เห็นผู้ป่วยมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ได้รับการรักษาจนหายออกไปใช้ชีวิตประจำวันที่ปกติเหมือนก่อนมารับการรักษาในโรงพยาบาล สิ่งดีๆ ในการทำงานในหอผู้ป่วยในอีกเรื่องคือการสามารถทำงานควบเวรต่อเนื่องกันเพื่อที่จะได้มีวันหยุดยาวต่อเนื่อง ซึ่งทำให้ฉันได้มีเวลากลับไปหาความสุขและชาร์จแบตเตอรี่ จากบ้านที่ฉันรักได้มากมาย เพื่อมารับมือกับงานหนักๆ ในหอผู้ป่วยอีกครั้ง ระยะเวลา8ปีที่ฉันสั่งสมประสบการณ์จากรุ่นน้องจนกลายมาเป็นรุ่นพี่ senior ในการทำงานที่หอผู้ป่วยใน ก็มีเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เมื่อฉันมีครอบครัว

การขอย้ายไปทำงานที่หน่วยตรวจผู้ป่วยนอก จะเป็นทางเลือกที่ให้เวลาได้ดีที่สุดของชีวิตครอบครัวฉัน เพราะสามารถทำงานตามวันเสาร์อาทิจร จันทร์ ถึงศุกร์ มีวันหยุดเสาร์อาทิตย์และวันนักขัตฤกษ์ ซึ่งนั่นหมายความว่าสิ่งที่ฉันไม่ได้เลือกสมัยเป็นnew junior งานเอกสาร งานที่ต้องเจอผู้ป่วยมากมาย ความวุ่นวายในแต่ละวันที่ฉันคิดไว้ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้แล้วสินะ

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกที่ฉันย้ายมาอยู่เป็นหน่วยตรวจเล็กๆ มีบุคลากรไม่เกิน10คน พยาบาล4คน รวมฉันและหัวหน้าแผนก มีผู้ช่วยพยาบาล5คน และธุรการอีก1คน ภาระงานผู้ป่วยนอกอย่างที่เราๆกันอยู่ ต้องหัวหมุนอยู่กับการประสานงาน หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกที่ฉันมาอยู่ไม่ได้เพียงแค่ให้บริการและแก้ปัญหาให้เฉพาะผู้ป่วย แต่ยังต้องประสานงานกับหน่วยงานย่อยจาก

สหวิชาชีพ ต่างๆของภาคีอีกมากมาย แต่เจ้าหน้าที่ทุกคนของหน่วยงานพยาบาลต่างชั้น รู้หน้าที่ของตัวเอง ช่วยเหลือซึ่งกันและกันทั้งในเรื่องงานและนอกเวลา งาน ถึงแม้จะมีจำนวนคนเพียงน้อยนิด แต่เรียกได้ว่าเป็นทีมที่ดีและน่ารักมาก ทุกคนช่วยสอนงานฉัน ฉันใช้เวลาศึกษางานใหม่นี้3เดือน ก่อนที่จะได้ปฏิบัติงานเป็นตัวจริง

สิ่งที่เรียกว่าพีคในการย้ายมาอยู่หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกคือ ฉันถูกฝึกงานโดยพยาบาลวิชาชีพ2คน ซึ่งเป็นรุ่นน้องที่ฉันเคยสอนและฝึกงานให้สมัยยังเป็นนักศึกษาพยาบาลเอี่ยมฟ้า แต่ตอนนี้น้องทั้งสองสลับบทบาทกลับมาสอนงานผู้ป่วยนอกให้ฉัน ซึ่งฉันก็พบว่าฉันชอบพลังในการสอนของพวกเขามาก ทุ่มเท ดุดัน เรียกว่าแทบจะกินหัว(การกินหัว=การสอนชนิดดุดันทำให้ผู้ถูกสอนกลัวจนหัวหด) คนที่เคยเป็นรุ่นพี่อย่างฉันมาก่อน ทำให้ฉันอดนึกไปถึงสมัยอดีตที่ฉันเคยสอนพวกเขาไม่ได้ ว่าฉันต้องเคยกินหัวพวกเขามาแล้วแน่ๆ และ ณ เวลานั้นคือพวกเขากำลังเอาคืนฉันอยู่

แต่ความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่สิ่งที่ฉันคิด เพราะการสอนอย่างดุดันของน้องๆนั้นทำให้ได้บททวนตัวเองและด้วยความที่เป็นรุ่นพี่มาก่อน ฉันต้องทำการบ้านอย่างหนักหน่วงเพราะไม่อยากเป็นภาระของน้องๆ ที่ต้องสอนงานฉันและทำงานที่ยุ่งวุ่นวายไปด้วย ดูเดือดมากจริงๆค่ะ สอนแล้วก็ต้องจำ นำกลับบ้านมาทบทวน และปรับใช้ให้ได้ สอนแล้วห้ามถามซ้ำบ่อยๆเพราะน้ำเสียงที่น้องตอบมาฉันจะไม่มันว่เหมือนครั้งแรก คนเป็นรุ่นพี่ มีหรือจะอยากได้ยินแบบนั้นถึงแม้ว่านอกเวลางานน้องๆจะดูแลรักอารมณดีแต่ดุดันก็ทำให้ดูบ่อยๆก็ตาม แต่เวลาทำงาน พวกเขาเต็มทีกันมาก และเค้าทำงานเป็นทีม ทีมดีงานก็ไม่หนักที่ใคร ในมุมมองของความเป็นพี่ ฉันรู้สึกดีใจที่น้องๆเก่ง แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี คล่องแคล่วว่องไวและมีความคิดสร้างสรรค์ ขับเคลื่อนให้งานมีการพัฒนาไปได้ แม้บางครั้งจะใจร้อนไปหน่อยก็ตาม ซึ่งฉันเองก็ใจร้อนเหมือนกัน

งานที่หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกสอนให้ฉันต้องทันต่อเหตุการณ์ ต้องขยันหาความรู้เพื่อที่จะได้ตอบคำถามผู้ป่วยได้ถูกต้องในแต่ละวัน ซึ่งที่นี้หัวหน้าแผนกจะคอยอัปเดตข่าวสาร เหตุการณ์ใหม่ๆพร้อมทั้งแลกเปลี่ยนปัญหาในการทำงานและช่วยกันคิดแก้ไขปัญหาทุกเช้า ก่อนเริ่มงาน ซึ่งฉันรู้สึกว่า ากิจกรรมนี้ดีมาก นอกเหนือจากการประชุมหน่วยในแต่ละเดือน

ฉันใช้เวลาทดลองงานอยู่3เดือน หลังจากนั้นฉันก็ได้เป็นตัวจริงอาจจะมึนบ้างแต่เน้นความถูกต้อง ผิดพลาดให้น้อย

ฉันได้รับคำชมจากน้องๆบ้างในบางครั้ง โดยไม่ดูไม่กินหัวที่ก็พอใจแล้ว ฉันเลยเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของการเป็นรุ่นน้องขึ้นมาอีกครั้ง แต่ความเป็นรุ่นน้องครั้งนี้จะสอดแทรกไปด้วยความกดดันและความอายในความเป็นพี่ของฉัน ฉันจึงต้องเร่งฝึกฝน จดจำ และเรียนรู้ให้ได้เร็วๆ ฉันไม่อยากเป็น junior ของที่นี่แล้ว และตอนนี้เวลาที่ผ่านมา1ปีแล้ว ฉันยังคงทำงานร่วมกับน้องๆที่แผนกนี้ได้เป็นอย่างดี ฉันปรึกษาน้อง น้องปรึกษากัน มีหัตถการให้ฉันได้สอนน้องๆ เราเรียนรู้จากกันและกัน

“และไม่ว่าคุณจะเป็นseniorที่ไหน เมื่อต้องเริ่มใหม่ เราก็ต้องเป็นjuniorสำหรับที่ใหม่อยู่ดี”

และ “ความเปลี่ยนแปลงไม่เคยทำร้ายใคร อยู่ที่เรียนรู้”